

Butlletí informatiu núm. 84, juliol 2017

SI PEL JUNY LA FALÇ AL PUNY, PEL JULIOL JA TOT ESTÀ SEGAT

Recordo abans perquè hi havia treballat amb el meu para, que anàvem a segar els camps de blat amb la falç, o el volant que en dèiem. Recordo bé aquelles hores sota el sol, amb uns barrets de palla amples per guarir-nos dels seus raigs i ajupits, amb una mà aguantant les espigues i amb l'altra braç, donant cops per tallar-lo tant arran de terra com podíem. Anàvem amuntegant lo que tallaven per fer-ne unes garbes que lligades amb venci'ns mitjançant un pal que semblava una estaca llarga, en fèiem garberes que després amb el carro les portàvem a l'era per a ésser batudes i separar el blat de la palla.

Ara ja ho veieu, una vegada està a punt per la sega, aquestes màquines modernes o van segant arreu acumulant el blat dintre seu i deixant la palla de manera que una altra màquina la recull i l'embala com es veu en la foto.

Cal dir que quan ho fèiem a mà, ressegüiem tot el camp per si s'avia perdut alguna espiga, cosa que si passeu per un rostoll recent segat, segurament trobareu molts grans de blat que es perden. La vida moderna té les seves avantatges i inconvenients.

Això és una platja i això que sembla piles de carn i roba, són persones que sota els para-sols o fóra d'ells, fan els possibles per poder trobar mig metre quadrat de sorra per poder seure. Això és el mes de juny senyors...s'ha d'aprofitar per cremar-nos la pell i farem patxoca quan ens vegin tan morenos.

No cal que us capfiqueu a buscar-me enmig d'aquesta gent perquè segur que no m'hi trobareu. Respecto les idees i el fer de cada persona, però això ja passa de mida. Empentes per tot arreu, una calor que t'ofegues, la sorra que et crema els peus, gens ni mica d'intimitat i a sobre demanar permís per donar un passa que no saps cap a quin indret fer-la donat que tot està ocupat.

A més, si et portes un entrapà per alleugerir la gana, cuida que et caigui a terra que menjaràs més sorra que granes de tomàquet.

A mi deixeu-me tranquil un algun lloc una mica solitari, si pot ser fora de l'aigua o al mig d'algun paratge muntanyós o d'alguna vall verdosa on domini el silenci i la fresca brisa sense pol·lució t'acaroni tot el cos.

Potser sento una mica d'enveja d'aquestes persones que gaudeixen d'aquestes platges que malgrat estiguin atapeïdes i tenen feina per arribar a l'aigua, si troben com en el cel. I els admiro per la seva valentia i força de voluntat.

Tal vegada si de petit hagués tingut ocasió de practicar-ho ara també m'agradaria aquest ambient de bullici i disbauxa.

=====

CAP DE CREUS

21 DE JUNY DE 2017

Entre la terra i el mar, el Cap de Creus és un espai de gran bellesa, dotat de una configuració geològica singular, amb estructures i afloraments que formen un conjunt únic al món. L'efecte de la tramuntana ha fet que apareguin formes d'erosió capricioses i ha transformat el paisatge d'una manera molt especial.

Això és el que en la sortida del mes passat al Alt Empordà, anàrem a visitar. El cap de Creus és un cap del litoral de l'Alt Empordà (Catalunya), situat a l'extrem nord de la Costa Brava, al final d'una petita península que s'endinsa a la mar Mediterrània i que separa el golf de Roses, al sud, del golf del Lleó, al nord. Aquest cap és el punt més oriental de la península Ibèrica. L'àrea del cap pertany al terme municipal de Cadaqués i forma part del Parc Natural del Cap de Creus. A la contrada, és conegut també com a cap del Diable, i els sectors N i S de mar que el cap separa, com a mar d'Amunt i mar d'Avall, respectivament. Sobre el promontori més pròxim a la punta, a 87 metres sobre el nivell del mar, hi ha un far construït sobre els fonaments d'una torre de senyals romana, que a la baixa edat mitjana també va servir com a torre de guaita.

Engloba els municipis d'El Port de la Selva, La Selva de Mar, Llançà, Cadaqués, Palau-saverdera, Pau, Roses i Vilajuïga. Forma un litoral extremadament abrupte, d'aigües profundes, amb abundants illots, altíssims penya-segats, escollís de roques descarnades per l'erosió i els vents, prats i boscos a l'interior, i amagades cales d'aigües transparents, sovint només accessibles des del mar. Com a punt més oriental de la península Ibèrica, és un punt important de flux d'ausmigratòries.

Dos autocars amb més de vuitanta persones, emprenem la sortida vers a la Costa Brava, destí concretament al Cap de Creus. Ja hem esmentat el que és aquest indret i veritablement no deixa mal gust a ningú per la seva bellesa i la seva situació.

Unes vistes esplendoroses és presenten davant teu quan en la mateixa plaça del far tens un mirador on pots admirar una gran extensió de paisatge i l'horitzó enllà del mar. La claredat de un dia sense boires ni rès que enterbolís el cel il·luminat per un sol de justícia feu que poguéssim gaudir d'aquesta natura composta de pedres i aigua i que no deixa indiferent a ningú. Cal dir també, que bufava una mica d'airet que temperava una mica la calor.

La carretera que puja des de Cadaqués fins a dalt el far, no podem dir que sigui una pista recent asfaltada, sinó ans el contrari. Una calçada no massa ampla i menjada en molts llocs de les voreres feia dificultós el pas de dos vehicles i més quan un d'ells és un autocar.

De tornada i per esperar el dinar ens va omplir el mati fent parada a Cadaqués i passejant per alguns dels seus carrers.

Després cap "El Cortijo" al restaurant "La Brasa" on ja hi vàrem esmorzar, per fer-hi un bon dinar i cap a casa.

=====

UNA HISTÒRIA D'ASTUCIA BEN PENSADA

Un home ja molt gran àrab i musulmà iraquian, instal·lat a Chicago des de fa més de quaranta anys, volia plantar patates al seu jardí, però com que treballar la terra era un treball molt pesat per a ell, va decidir demanar ajuda al seu fill. Ahmed era fill únic i estava estudiant a França per lo que el seu pare li va enviar un Mail per explicar-li el seu problema:

-Estimat Ahmed; estic de mal humor perquè estic preocupat doncs que aquest any no podré plantar patates al meu jardí com feia els altres anys. Soc ja molt vell i treballar la terra ja és una càrrega molt pesada per a mi, hem trobo molt pesat i les cames no m'arrien gaire, si tu estiguessis aquí amb la teva ajuda els meus problemes desapareixerien i estaria més tranquil. Sé que tu aixecaries i remouries tota la terra per mi. T'estima el teu pare.-

Pocs dies després aquell home va rebre un Mail del seu fill que li deia:

-Estimat pare: Por poc que puguis no toquis la terra d'aquest jardí. Hi tinc amagat tot allò i no m'interessa que es toqui. T'estima el teu fill Ahmed.-

Al dia següent a les quatre de la matinada, es va presentar a casa d'aquell home, la policia local, agents de l'FBI, els Rangers, els Marines, la Guardia Civil i els Mossos d'Esquadra, També representants del Polígon i del PP.

Plegats es posaren a remenar tota la terra del jardí una i altra vegada buscant materials per fabricar bombes, àntrax o lo que fos per fabricar estris de guerra.

Després de regirar-ho tot no varen trobar res i varen marxar decebuts.

Aquest mateix dia, aquell home va rebre un altra Mail del seu fill que li deia:

-Estimat pare: Segurament la terra del teu jardí ja estarà ben remoguda i llesta per a plantar patates. És el millor que podia fer donades les circumstàncies.-

-T'estimo Ahmed.-

HEUS AQUI COM L'ASTUCIA DEL FILL SOL·LUCIONÀ ELS PROBLEMES DEL PARE

DITES

Li truco de Movistar. Li interessa canviar de companyia?- Hi tant.
En quina companyia està ara?. Amb la meva dona i la meva sogra.

Es diu que el temps és un gran mestre; el dolent és que va matant als seus deixebles.

La veritable amistat és com la fosforescència, resplendeix millor quan tot s'ha enfosquit.

Quan som grans en humilitat, estem més a prop de la grandesa.

L'optimisme és la fe que condueix a l'assoliment; res pot realitzar-se sense esperança.

La poesia és el ressò de la melodia en l'univers al cor dels humans.

La vida no és la que un va viure, sinó la que un recorda, i com la recorda per explicar-la.

El temps és una de les poques coses importants que ens queden.

Podran tallar totes les flors, però no podran aturar la primavera.

Policia! hi ha dues dones que s'estan barallant per mi.- I quin problema hi ha?.- Doncs que va guanyant la lletja!

Encara que tinguis una família nombrosa, atorgat un territori personal on ningú pugui entrar sense el teu permís.

Una dona no comença a mostrar la seva edat fins que comença a ocultar-la.

Hi havia un gat amb setze vides, el va aixafar un 4x4 i es va morir a l'acte.

No hi ha home, per vell que sigui, que no pensi que pot viure un any més.

Jo crec bastant en la sort. I he constatat que, com més dur treballlo. més sort tinc.

La mandra viatja tant a poc a poc que la pobresa no triga a atrapar-la.

El parlament no és res més que una reunió de persones més o menys inactives.

S'assemblen tant els una als altres els partits polítics, que l'única manera de distingir-los és posar-los un color.

L'humor és un dels millors vestits que es poden vestir en societat.

A qui la raó no va poder donar remei, moltes vegades l'hi va donar la paciència.

=====

ADÉU APLEC DE SARDANES

Si comencen a perdre la nostra identitat malmeten la cultura de la que encara podem presumir. Si deixem escapar tot el que fins ara era l'orgull de un poble, el prestigi noble i sincer dels arrels catalans. Allò que fou forjat amb il·lusió i empena per persones compromeses.

Aquells trens especials farcits de gent que arribaven al poble el dia de l'Aplec. Aquella gent de Barcelona i pobles propers i no tant propers que amants de la sardana s'arribaven a Cardedeu per gaudir de un dia consagrat a la sardana.

Tinc el goig i la satisfacció de dir que des de l'any 1974 fins a l'últim aplec, he escrit un poema cada any per commemorar tal diada, o sigui que porto 43 anys ininterromputs escrivint per el programa de la festa. quaranta tres poemes exaltant la sardana i alabant la fermesa del nostra poble que ple de voluntat la aguantat sense defallir.

Ara, l'aplec, aquella jornada lluminosa que enaltia el nom de Cardedeu, aquell sentiment d'orgull que ens emplenava el pit quan gent de totes les contrades venien a gaudir de un aplec de meritòria i reconeguda fama, s'ha acabat. Les notes de les belles sardanes no emplenaran l'aire del nostra poble ni viurem aquella jornada plena de sardanistes que ens visitaven donant color als nostres carrers i parcs municipals.

És una veritable llàstima que per els motius que siguin, ja de caràcter financer o logístic com ens diuen, es perdi això que enaltia el nom de Cardedeu. Jo crec personalment, que les autoritats locals haurien de fer quelcom perquè el tercer diumenge del mes de juny de cada any, tornés a lluir amb el mateix esplendor de tants anys.

Soc cardedeuenc de tota la vida, he nascut en aquest poble i sempre l'he estimat, per això hem sap molt de greu la pèrdua d'aquesta emblemàtica festa que tan ens enorgullia als que estimem les coses de casa, les nostres tradicions i les nostres arrels.

ESTEVE PERICH I SALA

LA FESTA DE FI DE CURS 2016 – 17 AL CASAL

El passat dia 16 de juny, al jardí del Casal vàrem celebrar un festival com a cloenda de curs dels diferents tallers que al llarg de l'any fan les seves activitats realitzant diferents treballs. Només cal fer una visita a la sala gran on estan exposades totes les manualitats de cada secció, totes elles molt dignes d'admirar.

Una vegada oberta aquesta exposició que fou visitada per molta gent, va començar l'espectacle que alguns dels alumnes teníem preparat per exhibir les seves aptituds.

Sota un sol de justícia i potser una mica atenuada la calor per la ombra dels arbres del jardí i que de tant en tant passava una mica d'airet, començaren els del taller d'escriptura amb relats de vivències o articles que escriuen sota la direcció de la Maria Rosa Pasqual professora del taller.

Enguany i com a novetat actuaren tocant unes peces al piano les alumnes de solfeig a càrrec del professor l'Albert Izaguirre.

El senyor alcalde Enric Olivé i la nostra regidora Marta Cordomí presents a l'acta, ens van dirigir unes paraules i van fer entrega dels obsequis als mestres voluntaris que al llarg del curs alligonen als seus alumnes.

Seguidament, una exhibició dels components del TAI TXI i després sota la direcció de la senyora Soledad Garcia, tingué lloc l'esperada desfilada de models que agrada a les senyores per comentar.

També i baix les ensenyances d'en Joaquim Rodriguez, els amants del ball tingueren ocasió de fer-ne una demostració.

I ja per acabar i dirigits com sempre per el mestre Manel, les "Veus del Casal" ens delitaren com saben fer amb unes escollides peces musicals amb el beneplàcit i els aplaudiments del nombrós públic que va assistir a la festa.

No podia faltar un abundós i escollit pica-pica per arrodonir aquest fi de curs en que tothom va quedar satisfet.

Unes dues-centes persones foren els assistents que es varen trobar a les instal·lacions del Casal per a gaudir d'aquest fi de curs que creiem va complaure a tothom i del que ens en sentim orgullosos de que tot anés be sense cap incidència, amistós i en pau.

=====